

FRANK COTTRELL BOYCE

LISTA LUI SPUTNIK,
CĂȚELUL EXTRATERESTRU

Ilustrații de
Steven Lenton

Traducere din engleză și note
de Cătălin Georgescu

CORINT BOOKS

7.

**1 kg de făină, 1 cutie de margarină,
500 g de ciuperci**

Am verificat dacă suntem din nou pe pământ înainte de a deschide ușa șopronului. Aerul era proaspăt și rece, lucru care m-a făcut să-mi dau seama că am nevoie la toaletă.

„Hai, Sputnik, să mergem înăuntru.”

Nici urmă de el prin curte.

Sau pe alee.

Sau pe câmp.

Dispăruse.

Poate s-a supărat pentru că mă luasem de el fiindcă a adus arme mortale la petrecerea aniversară.

Copacul era în picioare. De fapt, arăta de parcă fusese tot timpul acolo. Poate toată tevatura aceea cu căderea lui fusese doar un vis.

Șopronul care plutea în mod sigur fusese un vis.

De parcă ar putea să existe cu adevărat curenții gravitaționali.

Poate că, până la urmă, nici nu trebuia să mai salvez lumea!

Am deschis ușa de la bucătărie.

„Iată-l! E aici,
oameni buni!
Uitați-l! Pfiu!”

„Prez!
Ne-ai SPERIAT.
Am crezut că ai fugit
de acasă.”

„Ea a cre-
zut că ai fugit
împreună cu
Sputnik.”

„Unde ai fost?”

„N-ai dormit în
patul tău.”

„A dormit în șopron.
L-am văzut ieșind de acolo.
A dormit în șopron cu Sputnik.”

„Ei bine, ești aici.
Slavă Domnului.”

„Dar te rog nu mai dormi în șopron altă
dată. Dacă aude lumea că ai dormit în
șopron vor veni să te ia imediat ce...”

„Uite. Uite. Chestia. Aia.”

„Ce chestie?”

„Copacul! Copacul
e din nou în picioare.”

„Unde este Sputnik?”

„Am sunat la pădurari aseară.
Nu mă așteptam să rezolve atât de repede.”

„Nu pricep.
Copacul a căzut.

Cum poate fi în picioare acum?”

„E uimitor.

Nu am auzit nimic. Tu ai auzit?”

„Unde-i Sputnik?”

„Dar cum poate fi copacul din nou în
picioare dacă se prăbușise la pământ?”

„A fost scos din rădăcini și ei doar
l-au plantat din nou în pământ, nu?”

„L-a văzut cineva
pe Sputnik?”

„Cum poate un copac...?”

„Nu e în șopron.”

„Cine să nu fie?”

„Sputnik. A fugit.”

„Ups. Ei bine, acum lucrurile devin se-
rioase. E de rău. E foarte de rău.”

Tatăl se plimba înapoi și-ncolo, mușcându-și
limba și vorbind despre cât de rău era faptul că un
câine străin se plimba nestingherit prin fermă.

— Am adus vacile la muls în dimineața asta, zise
mama. Nu păreau a fi agitate. Și găinile sunt bine.

— De fapt, lipsește cea roșie, spuse Ray.

— Asta pentru că am tăiat-o eu, zise mama.
Pentru cina de duminică.

— Ah.

— Așadar, nu deranjează niciunul dintre animalele noastre.

— Asta e bine, zise tatăl, dar apoi adăugă: nu, e rău. Dacă nu deranjează niciunul dintre animalele *noastre*, poate le deranjează pe ale altcuiva. Poate că deranjează oile lui Dougie? Sau poate este la parcul de rulote? Ar putea crea un haos total acolo.

Am vrut să le spun că nu este cazul să-și facă astfel de griji în ceea ce-l privește pe Sputnik. Dar nu aveam cum să spun: „Calmați-vă! Sputnik nu e un câine. E un extraterestru micuț îmbrăcat în kilt și cu ochelari pe nas.”

Mama era la computer.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem, zise ea, este să le spunem tuturor, pe Facebook, să fie cu ochii pe el. Să punem asta și pe Forumul Fermelor. Acum, are cineva o poză cu el pe care s-o postăm pe internet?

Toți au început să caute poze în telefoane. Aveau poze cu petrecerea, cu tortul, cu copacul prăbușit. Dar nimeni nu avea vreo poză cu Sputnik.

„Știam că am făcut niște poze cu el.

Ce lucru ciudat.”

„Lasă.

Putem să-l descriem, și gata.

Ce-ați spune?

O corcitură alb cu negru, în mare parte collie,
cu un temperament plăcut...”

„Collie?

E mai mult labra-
dor, asta-i clar.”

„Eu credeam că e mai
mult spaniel. Arată a
spaniel.”

„Ce tot ziceți acolo?

Cockerii spaniel sunt mici.

Sputnik e un câine mare.

Ca un lurcher cross.”

„Da, e cel puțin

trei sferturi

alsacian.”

„Cum adică negru cu
alb? E maroniu.”

„Eu nu văd nimic de alsacian în el. E mai
degrabă retriever sau springer, cu blana
aia aurie minunată a lui.”

„Alsacian.”

„Lurcher.”

„Labrador.”

Așadar... eu când mă uitam la Sputnik vedeam un tip micuț cu niște ochelari de zbor, un kilt și un rucsac galben.

Iar când cei din familia Blythe se uitau la Sputnik, vedeau un câine.

Dar fiecare membru al familiei vedea altă rasă de câine!

Cum poți organiza căutarea cuiva pe care nu-l poți descrie?

Încă mai strigau denumiri de rase de câini unul spre celălalt când am auzit soneria de la ușă, exact ca în noaptea în care a venit aici.

- Aia e soneria? întrebă Ray.
- Noi nu avem sonerie la ușă, zise mama.
- Ah, da.

Apoi au continuat cu toții să vorbească între ei.

Am răspuns la ușă. Știam cine este. Există o singură persoană pe Pământ care are mereu la el o sonerie de intrare.

Sputnik trecu pe lângă mine, ducând după el o pungă de cumpărături.

„Mi-am făcut griji pentru tine.”

— Ți-am lăsat un mesaj lângă șopron. Nu le-ai spus?

„Nu am văzut niciun mesaj.”

— Mesajele nu se văd. Se miros.

„Aha.”

Apoi mi-am dat seama la ce se referea. Pentru câini, să facă pipi pe felinare sau pe stâlpii de la porți este un mod de a comunica. Alți câini vin și miros și știu al cui teritoriu este acela și așa mai departe.

— Exact. Mi s-a spus că urina este cea mai populară formă de comunicare pe această planetă.

„Pentru câini. Nu pentru oameni.”

— Așadar, nu ai primit mesajul?

„Nu. Eu nu vorbesc «pipi-eza». Mi-am făcut griji că ai fugit din cauză că planeta urmează să fie distrusă.”

— Planeta asta nu va fi distrusă. Prez și Sputnik sunt de neînvinc. Vom salva această planetă. Probabil. Posibil. Uite! Mi-ai zis să fiu bun. Și am fost bun. Sputnik este o creatură care se ține de cuvânt. Am reparat copacul, iar acum am făcut asta. O să le placă la nebunie.

Năvăli în bucătărie, pași în ritm de vals spre mamă și-i întinse un ziar.

— Oh! Mi-ai adus un ziar. Credeam că doar în desenele animate câinii fac lucrul acesta. Ce câine deștept ești, deștept foc! zise ea, scărpinându-l după ureche. Pesemne s-a dus tocmai până la magazinul lui Dmitri sau până la parcul de rulote.

Sputnik îmi făcu atunci cu ochiul.

— *Chiar* că e deștept, zise tatăl. Nu prea-mi place mie că umblă creanga, totuși. Voi doi ar fi trebuit să fiți mai responsabili.

Zicând asta, ne aruncă mie și lui Jessie o privire dură.

Apoi, Sputnik lăsă jos, în fața lui, punga de cumpărături. Tatăl se uită înăuntru.

— Ce e aici? întrebă el. Oh! O pungă de făină, o cutie de margarină, ciuperci... Păi toate astea erau pe lista mea de cumpărături.

Se uită pe ușa frigiderului, acolo unde ar fi trebuit să fie lista de cumpărături. Nu era acolo; era lipită pe capacul cutiei de margarină.

— Bine, zise tatăl, în cazul ăsta o să fac o plăcintă de pui cu ciuperci. Bună treabă, Sputnik!

— Hai, fii serios, zise Ray. Sputnik nu avea cum să facă asta. Unul dintre voi doi a făcut-o. Ne-ați jucat o farsă. Ați mers cu el la magazin și ați făcut cumpărături.

— Nu eu, zise Jessie. Eu credeam că a dispărut.

— Poate Prez, atunci? spuse Ray.

Eu nici măcar nu știam că *există* un magazin la parcul de rulote. Nu știam nici măcar drumul până la parcul de rulote.

— E doar câinele acesta foarte, foarte deștept, zise mama.

— Și are și cont bancar? întrebă Ray, iar toți ceilalți întoarseră privirile spre el. Sau altfel cum ar fi putut plăti pentru tot?

— Asta e o ghicitoare ușoară, zise mama. Pe care sunt sigură că Prez o va rezolva pentru noi atunci când va fi gata s-o facă. Până atunci, sunt convinsă că toți ne bucurăm că Sputnik se face util.

— Nicio problemă, zise Sputnik zâmbind.

Dădu mâna cu toți, din nou. De fiecare dată când dădea mâna cu ei, aceștia uitau să mai fie îngrijorați sau nedumeriți de ceva. Pur și simplu adorau strângerile de mână.

Dar când a venit să dea mâna și cu mine, m-am gândit...

„Dar *cum* ai plătit pentru astea?”

Mi-a făcut cu ochiul, atât.

13. Bilețele „Post-it”

În toată perioada în care am stat la Stramoddie, am avut bagajul făcut, pentru orice eventualitate. Acum, că se întâmplase asta, nu am fost nevoit să mi-l fac. Am plecat, pur și simplu.

Vizavi de capătul cărării era o stație de autobuz. Era doar o coșmelie de lemn vopsită în albastru, cu imagini care înfățișau găște de mare și foci, iar înăuntru avea un scaun. Ne-am ascuns acolo. Era călduț și uscat. M-am gândit să locuiesc acolo până vine bunicul să mă caute. Dar Sputnik mi-a amintit că aveam o planetă de salvat.

Încă mai aveam cheile de la Traquair Gardens.

„Am putea merge să ne ascundem acolo”, am zis.

— Ar putea fi cartierul nostru general secret, din care să salvăm planeta, zise Sputnik. Ai bani de autobuz?

„Am uitat complet de biletul de autobuz.”

— Nu-ți face probleme, o să-ți arăt eu cum se înscenează o ambuscadă simplă. Vom pune stăpânire cu forța pe autobuz și după aia ne putem duce oriunde vrem, pe gratis.

Abia când m-am întors spre el, să-i răspund, am văzut că nu suntem singuri în stația de autobuz.

Jessie stătea pe banchetă lângă noi. Știam, din felul în care se uita direct la mine, că fondul de ten se dusese.

— Știam că veți fi aici, a zis ea.

De unde știa că vom fi aici?

— Unde altundeva să fiți? Dacă Sputnik nu poate rămâne, nici eu nu vreau să rămân. Știam că și tu gândești la fel. Dar nu poți fugi, pur și simplu, din Stramoddie. E prea departe. Dacă vrei să fugi, trebuie să iei autobuzul. Unde mergem?

MERGEM?!

— Lasă-mă să ghicesc. În vechiul tău apartament din Dumfries. Unde altundeva te-ai putea duce? Perfect. Ne vom ascunde acolo până-și revine bunicul tău. Fac pariu că *el* ne va lăsa să-l păstrăm pe Sputnik.

„Poftim?! De ce îmi este mie dat să am grijă mereu de oameni? Mai întâi a fost bunicul, apoi ai fost tu, acum e Jessie.”

— Ai față de om de treabă, zise Sputnik.

Ea probabil a văzut iritarea de pe fața mea.

— Ai bani de bilet? întrebă ea.

Am negat, ridicând din umeri.

Băgă mâna în buzunar și scoase un teanc de bancnote de cinci lire.

— Am cumpărat trei viței în ziua de târg. Cu banii pentru ziua mea. I-am crescut singură. I-am vândut săptămâna trecută. Banii ăștia sunt ai mei. Tu ai nevoie de mine. Eu am bani.

Avea dreptate, nu puteam fugi de acolo pe jos. A durat o veșnicie până a venit autobuzul. A început să șerpuiască printre tarlale, traversând apoi podul spre Kirkcudbright. După aceea a făcut un popas în parcare de la chei. Lui Jessie îi sună telefonul.

— E mama, zise ea și închise.

Am mers apoi prin păduri, am traversat șoseaua principală, am intrat în alte păduri și am mers printre alte tarlale preț de câteva ore. Primul lucru pe care l-am recunoscut a fost imensul magazin Tesco de pe ruta ocolitoare care începe la intrarea în Dumfries.

De acolo am pornit spre oraș.

Jessie își lipi fața de geam.

— Ce de străzi, zise ea. Cum îți dai seama care e a ta?

„Ca și cum aș putea să uit care e strada mea!”

Dumfries părea totuși mai aglomerat și mai zgomotos decât îmi aminteam eu. Înapoi, în Stramoddie, se întâmplă multe, dar toate au legătură cu un singur lucru — vacile. Vaci care trebuie mulse, vaci care se nasc, vaci care trebuie duse înăuntru, scoase afară, cumpărate și vândute. Aici se întâmplau fel de fel de lucruri — și toate în același timp. Copii care se joacă. Oameni care fac cumpărături. Oameni care fac curat pe străzi. Oameni care repară podul. Când ne-am dat jos din autobuz, am apucat-o pe Jessie de mână, ca să mă asigur că nu e speriată.

— Lasă-mă, sări ea. Am mai fost în oraș, să știi!

„Ah!”

— Am venit la expoziția agricolă și era mult mai aglomerat decât acum. Erau mașini peste tot. Și tractoare. Și un tip cu o cămilă. Acum e liniște în comparație cu ce era atunci.

Am traversat podul pietonal și am mers pe lângă centrul Robbie Burns. Am ajuns la bloc. Noi stăteam la apartamentul cu numărul 4.

Abia când am ajuns mi-am dat seama cât de mult timp trecuse de când nu mai fusesem acolo.

Mereu am considerat „acasă” apartamentul 4 din Traquair Gardens. Dar poate fi un loc numit „acasă” dacă n-ai mai fost acolo de o veșnicie?

Când am intrat, am văzut-o pe doamna Mackie, care fuma o țigară la fereastră. Mi-a făcut cu mâna și m-a întrebat ce mai face bunicul. Părea încântată să mă vadă. Lucrul acesta m-a făcut, cumva, să mă simt mai bine, ca și cum m-aș fi întors cu adevărat acasă. Am băgat cheia în broască. A intrat, dar nu puteam s-o întorc. Am zgâlțâit ușa. Cheia tot nu voia să se întoarcă.

— Pot rezolva asta, zise Sputnik, strângându-și chinga de la casca lui de aviator.

„Fără explozibili, te rog. Fără arme, fără...”

Dispăruse.

Fereastră de la baie era întredeschisă. Sărise pe acolo și se strecurase înăuntru. Câteva clipe mai târziu l-am auzit plimbându-se pe hol. Ne deschise ușa din interior.

— Vezi? E un câine foarte, foarte deștept, zise Jessie. Cum au putut ei să spună că e violent?

„Ah, dacă ai ști...”

— Aici ai locuit tu? întrebă ea.

„Nu. Aici locuiesc eu. Aici urmează să locuiesc și în continuare. Cu Sputnik.”

— Nu prea cred, zise Sputnik.

Dar, în mod evident, ea nu putea să-mi audă gândurile și nici să înțeleagă ce zice Sputnik. Așa că a pășit înăuntru și atât.

Totul era diferit. Pe hol fusese un tapet albastru. Acum pereții erau goi, iar tapetul cel vechi stătea aranjat în suluri, pe covor. Cineva îl dăduse jos.

În sufragerie nu mai era mobilă, doar o grămadă de cutii înghesuite într-un colț.

În camera mea — niciun pat. Nici covor. Nici rafturi pentru cărți. Nici dulap.

— E un pic... cam gol, zise Jessie, care încerca să găsească cuvântul potrivit. Unde dormeai?

Într-un colț se afla o plapumă nou-nouță, într-un ambalaj de plastic, și niște componente ale unui pat, ambalate și ele în cutii.

Înainte, camera bunicului era plină de lucruri, încât abia te puteai mișca. Acum, sub fereastră se afla o grămadă de lemne, în care am recunoscut dulapul și biroul lui vechi, demontate. Toate catrafusele lui erau băgate în saci de gunoi și îngrămădite într-un colț. Sub saci am văzut o cutie de lemn, cu colțuri metalice. Cufărul bunicului! Asta nu era deloc în regulă. Am încercat să-l trag afară. Jessie a venit să mă ajute.

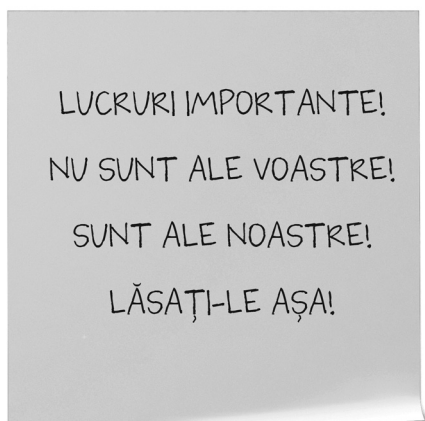
— Prez, începu ea cu voce abia auzită, ca și cum și-ar fi făcut griji să nu mai fie cineva în camera

cealaltă, știi ce se petrece aici? Vin alți locatari. Oameni noi. Aruncă toate lucrurile voastre. Nu-i în regulă.

„Nu. Nu-i în regulă.”

— Prez, voi nu mai locuiți aici.

Am încercat să deschid cufărul, dar era încuiat. Probabil cheia era la bunicul. Am luat niște bilețele „Post-it” și un marker din ghiozdan, am scris o notiță și am lipit bilețelul pe cufăr.

— Bilețele „Post-it”? zise Jessie. În ghiozdanul tău? Ah. Asta înseamnă... că cele din baie... sunt ale tale? Tu le-ai lipit?

Când stăteam cu bunicul, lipeam bilețele pe lucruri ca să-l ajut să-și amintească denumirile lor. Încă mai rămăseseră câteva lipite pe oglindă și pe vasul de toaletă. Mai erau unele pe uși și altele, destul de multe, prin bucătărie.

la micul dejun.
Spală-te pe dinți.
Nu te duce afară fără
pantaloni.
Verifică dacă te-ai încheiat
la pantaloni.

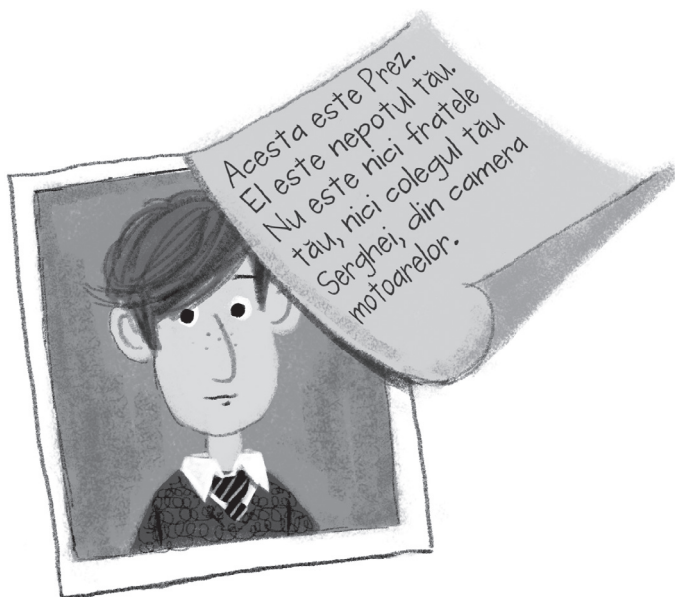
— Până acum n-am întâlnit pe nimeni căruia trebuie să i se amintească să poarte pantaloni, spuse Jessie.

Păstrează ordinea pe navă.
Nu abandona corabia fără
să ai cheile la tine.
Dormi la tine în cabină - nu
în toaletă.

Nu răsturna cutiile.
Nu te afli pe o navă (te afli
într-o casă din Dumfries).

— Nu am mai întâlnit pe nimeni căruia trebuie să-i spui că o casă nu e o corabie. Erați foarte confuzi când ați locuit aici, sau ce?

Apoi a găsit bilețelul lipit de ușa dormitorului. Era o fotografie a mea, făcută la școală, cu o notiță pe care scria:

— Oh, acum m-am prins, zise Jessie. Nu ai scris astea pentru *tine*, nu-i așa? Le-ai scris pentru bunicul tău. Ca să-l ajuți să-și amintească lucruri. Pffff... pesemne stătea prost de tot cu memoria. Doar nu crezi că... s-a mutat de aici și a uitat să-ți spună, nu-i așa?

Se înșela atât de tare, încât chiar am râs de-adevăratelea. A râs și ea.

Apoi s-a dus la ușa principală și a strigat la doamna Mackie, care încă mai era la fereastră și fuma.

— Scuzați-mă, știți cumva ce s-a întâmplat cu domnul Mellows? Se mai întoarce sau nu?

— Sandy? Nu, Sandy nu se mai întoarce, puișor. Întrebă-l pe Prez. A venit poliția și l-a luat de aici.

— Poliția?

— Mda. Cu o mașină de poliție. Apoi l-au dus departe, era și cazul.

Un lucru amuzant — uitasem în întregime ziua aceea. Acum, că pomenise de ea, mi-am amintit totul. Sirenele. Polițista. Eu, întrebându-mă dacă ar trebui să fug sau poate să mă ascund. Desigur, l-au băgat la închisoare! Era în faza strigatului-la-televizor. Intrase cumva în apartamentul doamnei Mackie și începuse să strige la televizorul ei. Când aceasta l-a rugat să se oprească, a zis: „Vă cer scuze. Am devenit confuz. Vrei să-ți arăt cum se taie morcovii foarte repede? Fii foarte, foarte atentă acum.”

Abia a apucat să-și scoată cuțitașul de tăiat legume din buzunarul de la piept, unde-l ținea mereu, că doamna Mackie a și început să țipe:

„Doamne Dumnezeule, are un cuțit!”, iar domnul Mackie a sunat la poliție.

L-au închis pe bunicul. Bineînțeles că l-au închis. Cum de uitasem asta?

Nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Uită-te la apartament!

Nu mai avea *unde* să se întoarcă.

— Așadar, bunicul tău e la pușcărie? Nu știi asta?

— Mda, ba știam, am zis eu.

Și iată-mă vorbind, dintr-odată.

Am început să-i povestesc lui Jessie totul despre el. I-am zis cum la început au fost doar câteva lucruri minore — de exemplu, se apuca să facă un ceai, dar uita să pună și pliculețele de ceai. Sau cum a uitat ce zi era. Sau dacă era noapte sau zi.

— Apoi a început să iasă la plimbări lungi. De mai multe ori. Eu credeam că se plimbă doar, adică fără să știe prea bine ce face. Dar apoi am descoperit în toaletă un tabel cu orele fluxului și refluxului subliniate de el. Și așa mi-am dat seama ce face. Prin urmare, am lipit tabelul acela pe perețele din bucătărie și, cu câteva minute înainte de nivelul maxim al fluxului, în fiecare zi, îi ziceam: „OK, bunicule, e timpul să mergem să vedem dacă a sosit vreun vapor.” Dar nu era niciun vapor acolo,

pentru că pe râul Nith nu există vapoare. Dar lui îi plăcea totuși plimbarea până acolo. Mergeam până la piciorul podului și eu ziceam „Ah, bunicule, tocmai am ratat vaporul!”, iar el zicea „N-are nimic”; și îmi povestea despre călătoriile lui.

— Dar tu nu erai la școală? întrebă Jessie.

— Ah, asta era partea cea mai rea. Prima oară când a sunat după mine la școală nu m-a deranjat. A zis că a picat curentul electric și are nevoie să vin urgent, pentru că s-ar putea să fie ceva probleme la motoare. Am fugit chiar după ce s-a strigat catalogul. Când am ajuns acasă, a zis: „Hai, vino înăuntru. E întuneric beznă.” Iar eu am zis: „Asta pentru că sunt trase draperiile”. Apoi am pipăit perețele și am găsit întrerupătorul. L-am apăsat și s-au aprins toate luminile. „Bună treabă, marinarule!”, a zis el. „Ești cel mai bun electrician din tot portul. Ai cumva o carte de vizită?” „Bunicule, sunt eu, Prez.” Uitase complet cine sunt.

— Trebuie să fi fost tare greu, a zis Jessie.

— Asta nu l-a oprit să sune mereu după mine, am zis eu. Odată a sunat în timpul pauzei și a zis: „Alo, electricianul?”, iar eu am zis ceva de genul: „Nu, e nepotul tău”. Iar el a zis: „Cineva încearcă să mă omoare.” „Cine încearcă să te omoare? Unde ești?” „Nu știu. M-am rătăcit.” „Păi și cum să ajung

la tine dacă nu știi unde ești?” Apoi el a zis: „Acesta este un apel de urgență. S.O.S., S.O.S.. Apoi telefonul a început să scoată beep-uri. Cred că apăsa butoanele în codul Morse.

— ... a fost nevoie să strig la el: „Nu ești în pericol! Tu ai nevoie de poliție, nu de electrician”, am continuat eu povestea. „Încearcă să mă omoare. Prin electricitate.” A fost nevoie să-i cer să descrie locul în care se afla. Era blocat pe scuarul central de pe ruta ocolitoare, chiar lângă magazinul Homebase. Am zis: „Nu vrea nimeni să te omoare, bunicule, ei doar trec pe lângă tine cu mașina. Nu se așteptau să vadă un marinar bătrân care umblă pe acolo.” Așa că m-am dus și l-am luat de acolo.

— ... nu arunca niciodată nimic. Abia dacă mai vedeai patul. Camera era burdușită de lucruri. Vrafuri de reviste care se prăvăleau unele peste altele. Grămezi de cutii pe care era scris cu markerul: „pantofi”, „hărți”, „amintiri” și — asta era cam ciudată — „dinți”.

— „Am început să nu-mi mai dau seama ce e important și ce nu, a zis bunicul. Așa că păstrez tot.” După aceea s-a uitat prin cameră și a continuat: „Lucrurile cu adevărat importante le păstrez în cufărul meu, dar... nu știu unde e cufărul”. Apoi s-a uitat la mine. „Prez, mă tem că plutesc în derivă”, a zis.

— ... eu i-am zis: „Nu te îngrijora, bunicule. Cârma e la mine. Cum a fost și la tine în noaptea aceea când v-ați întâlnit cu aisbergul”. El a zis: „OK, doar să nu-i lași să mă ducă în Shangri-La, bine?” Nu știam la ce se referă. Poate ar fi trebuit să cer ajutor de pe atunci. Dar mi-era teamă că o să-l ia de lângă mine. Așa că am continuat să-l acopăr. Și, până la urmă, ei tot l-au luat de lângă mine.

Nu mai vorbisem de o veșnicie așa de mult. Sau poate că n-am vorbit *niciodată* atât de mult. Acestea erau, cu siguranță, cele mai triste lucruri pe care le spusese vreodată. Prin urmare, puteți înțelege de ce eram ușor surprins când am ridicat privirea și am văzut-o pe Jessie râzând.

— De ce râzi?

— De accentul tău.

— Ce-i cu el?

— Sună ca al unei persoane obișnuite. Ca al cuiva de prin partea locului.

— Păi, chiar sunt o persoană obișnuită de prin partea locului.

— Mda, dar... noi nu credeam că ești de aici. N-ai vorbit niciodată, așa că... era un mister. Cu excepția aceluia moment, când ai vorbit în spaniolă. Așa că ne-am gândit că poate ești spaniol. Sau mexican. Și că te pricepi la animale.

— Eu să mă pricep la animale? Pe bune??

— Da! Majoritatea copiilor de la centru o iau la sănătoasa când văd o vacă. Tu te-ai dus și ai spălat ugerile vacilor și ai adunat ouăle de la găini. Ai un dar. Ba chiar ai calmat și vacile când o luaseră razna.

— De fapt, ăsta am fost eu, zise Sputnik, care intră grațios în cameră înfășurat în niște suluri de tapet vechi.

— Și câinele, desigur, zise Jessie. Câinele pare să înțeleagă fiecare vorbă pe care o spui...

— Dar el nu spune nicio vorbuliță, zise Sputnik.

— ... sau, cel puțin, fiecare vorbă pe care *nu* o spui, urmă Jessie.

Eram în camera mea. Sau în cea ce fusese camera mea. Am încercat să pun lucrurile la loc așa cum le țineam eu minte. Dulapul. Veioza în formă de lună... Unde era? Aveam și niște poze. Cum ar putea cineva să-ți ia pozele, pur și simplu? Ai fi zis că a explodat o bombă acolo. O bombă care mi-a aruncat în aer toate lucrurile.

— Prez, asta nu mai este casa ta, zise Jessie. Probabil nici n-ar trebui să fim aici. Trebuie să plecăm.

Avea treisprezece apeluri nepreluante de la mama ei.

Așa că ne-am întors la fermă. Oricum n-aveam unde să ne ducem.